

mærkede, hvor skuffet han samtidig blev. Men nu nævne Pastor Stensballe den Sum, man havde ment at kunne tilsikre ham som fast Aarsløn, „med gensidig Forpligtelse for to Aar“, og Summens Størrelse fortumlede ham ganske. Fire tusinde Kroner! Havde han ogsaa hørt rigtigt? I to Aar Udkommet rundelig sikret. Hjemmet genoprejt! Stine og Børnene i hans Favn! ... Han sad der med en svimlende Fornemmelse af, at Himmeriges Porte havde aabnet sig for ham i en Drøm.

I det samme gik en Dør op, og Biskoppen kom ind fra sin private Lejlighed ved Siden af. Det var en høj Mand med ludende Holdning, gammel af Skikkelse. Kun Ansigtet havde bevaret sig mærkværdig friskt. Med sine tunge, røde Kinder og et Par dagklare Øjne, der gennem Brillerne lyste af enfoldig Godhed, lignede det et Barneansigt.

Baade Mads Vestrup og Pastor Stensballe havde rejst sig. Bispen tog Mads Vestrup i Haanden og blev staaende foran ham uden at slippe den, idet han samtidig lagde sin anden Haand paa hans Skulder.

„Ja ja!“ sagde han med en Hovedrysten. „Jeg skal ikke gaa strengt irecte med Dem. Naar De nu er kommen til mig, kan jeg vel tage det som Vidnesbyrd om, at De selv erkender, hvor daarligt De hidtil har tjent Herrens Sag. Nu maa vi se at hjælpes ad med at bringe Deres ødelagte Forhold paa Fode igen. Pastor Stensballe har sagtens allerede meddelt Dem, hvad vi foreløbig er tilsinds at gøre for Dem. Med Tiden kan der maaske aabne sig andre Udveje. Herren har i disse svære